

Joyce Chamaoun

‘De illusie van theater vind ik prachtig!’

In Nederland is ze nog niet zo bekend, maar in haar leven heeft deze vrouw al veel bereikt. Eind september komt de nieuwe tv-serie *Deadline* uit, waarin ze een rol vertolkt naast Derek de Lint. Een gesprek over de Bijlmer, haar ouders, acteren, Derek de Lint en haar passie voor toneelspelen. Joyce Chamaoun (29): ‘Op het toneel ben ik thuis.’

→

Joyce Chamaoun

Een bos rode krullen en een vrolijke lach. Dit zijn de eerste dingen die opvallen aan deze ondernemende vrouw. Ze is geboren in de Libanese hoofdstad Beiroet. “Ik ben Syrisch-orthodox van afkomst. Het is meer een vorm van geloof. Het is een gemeenschap dat geen land heeft, maar we zijn verspreid over het hele Midden-Oosten. We hebben wel onze eigen taal en christelijke geloof. We spreken Aramees en dat is één van de oudste talen van de wereld. Het is mijn moedertaal en dat vind ik best bijzonder. Het is mijn binding met mijn achtergrond.”

Libanon

Van huis uit is Joyce meertalig opgevoed. Naast Aramees, spreekt ze Turks, Arabisch, Engels, Duits en Nederlands. Joyce heeft niet zo heel lang in Libanon gewoond, omdat haar ouders zijn gevlucht vanwege de burgeroorlog die op dat moment gaande was. Haar ouders kozen ervoor om te vluchten naar Amsterdam. Joyce was toen nog niet eens één jaar. Ondertussen is ze al twee keer in haar geboorteland geweest. “Ik heb nog familie wonen in Libanon. Het was een unieke ervaring en ik had van tevoren niet verwacht dat het mij zo zou raken. Voor die tijd had ik helemaal niks met het land, want ik woonde al mijn hele leven in Amsterdam. Het was bijzonder om mijn geboorteland te zien en de plek waar mijn ouders hebben gewoond en waar ze hun jeugd hebben doorgebracht. Voor mijn moeder en oma was het de eerste keer nadat ze waren gevlucht. Het was een hele schok om te zien hoe het land zo veranderd en verwoest was.” Ze wil graag nog een keer terug met haar moeder, maar op dit moment is het in Libanon nog niet veilig. De situatie in het Midden-Oosten is iets wat de actrice raakt. “Libanon werd in die tijd gezien als het Monaco van het Midden-Oosten. Het was een

voortuitstrevend en modern land. Er waren zoveel verschillende culturen bij elkaar. Joden, christenen en de moslims waren burens en dat ging goed. Het is pijnlijk om te zien dat de situatie daar zo veranderd is. Eén van de dingen die ik ooit nog hoop mee te maken is vrede in het Midden-Oosten.”

Leven in de Bijlmer

Joyce en haar ouders kwamen terecht in Amsterdam. “Natuurlijk moesten mijn ouders wennen aan de taal en bepaalde omgangsvormen. In het begin was mijn vader wat strenger dan mijn moeder. Ik mocht bijvoorbeeld pas op latere leeftijd uitgaan in tegenstelling tot mijn Nederlandse vriendinnen. Maar ik moet zeggen dat ik de opvoeding niet heel erg streng vond. Als oudste was ik degene die de regels een beetje doorbrak.” Ze groeide op in de Bijlmer, wat toen dé multiculturele wijk van Amsterdam was. Daar heeft ze een leuke tijd gehad. Er woonden allemaal jonge gezinnen en de huizen waren vrij nieuw. “Ik woonde in een buurt waar mensen uit verschillende culturen bij elkaar woonden, zoals Surinamers, Antillianen, Portugezen, Chinezen enzovoorts. Ik heb vrienden uit alle hoeken van de wereld.” De actrice heeft veel geleerd over verschillende culturen. “Regelmatig kwam ik bij mijn Surinaamse burens over de vloer en daardoor ben ik opgegroeid met Surinaams eten, muziek en taal. Ik had ook veel Portugese vrienden. Waar vind je dat nog, dat je opgroeit binnen zoveel verschillende culturen en dat iedereen prima met elkaar samenleeft? Zo hoort het overal te gaan.” Joyce vindt het jammer dat de Bijlmer er wat op achteruit is gegaan. Ze weet niet precies waar het is misgegaan, maar ze vindt het jammer. “Ik zou mijn kinderen willen laten opgroeien in een wijk waar ze van alle culturen wat meekrijgen. Je kunt →

‘Ik groeide op in de Bijlmer en heb vrienden uit alle hoeken van de wereld’

Joyce Chamaoun

INTERVIEW

zoveel van elkaar leren. Ik zou willen dat het weer zo was als toen wij net in Amsterdam woonden.”

Toneel

“Mijn vader vond dat ik een praktische opleiding moest volgen zoals economie of iets in het toerisme. Ik koos ervoor om naar de hotelschool te gaan. Dit hield ik twee jaar vol, maar na daarna dacht ik: wat doe ik hier? Ik was er diep ongelukkig.” Tijdens die periode besluit Joyce om te doen wat ze zelf wil. Ze kiest ervoor om iets met toneel te doen. Ze begint aan een éénjarige opleiding aan De Nieuw Amsterdam, een soort voorloper van de toneelschool. Daarna maakt Joyce de keuze om naar de toneelschool te gaan. “Mijn ouders moesten wennen aan het idee dat ik de toneelschool ging doen. Dat was voor hen heel vreemd. Van huis uit kennen ze dat niet. Ze dachten dat het een opwelling was en dat het vanzelf wel zou overwaaien. Maar toen mijn moeder mij voor het eerst zag spelen, had ze door dat dit was wat ik wilde. Sindsdien hebben ze het geaccepteerd en zien ze dat ik heel veel plezier en lol heb in mijn werk. Ze weten dat het mijn passie is. Ik kan niet zonder acteren.” Voor Joyce was het een verademing toen ze naar de toneelschool ging. “Voor mij was het echt: ik ben hier thuis, hier hoor ik.” Joyce kan haar eerste optreden voor publiek nog goed herinneren. “Het was heel spannend, maar tegelijkertijd had ik een veilig en vredig gevoel. Ik voel me lekker op het toneel, dan ben ik helemaal in mijn element. Het is een thuisbasis.” Wie met Joyce praat over toneelspelen, zal het niet ontgaan: de passie en de liefde die ze voelt voor haar vak. Met veel plezier vertelt ze erover. “Op toneel speel je een personage, maar je laat ook een deel van jezelf zien. Het is een combinatie. Dat is het beste wat je kunt doen als acteur; een beetje van jezelf geven in een rol. Dat is het mooiste. Je moet durven om je kwetsbaar op te stellen en in het begin was dat voor mij best moeilijk. Ik was een Amsterdamse met een grote bek, maar dat moet je kunnen loslaten. Je moet een andere kant van jezelf laten zien. Als je dat kunt vertalen in een personage, is dat het mooiste wat er is.”

Londen

Na het afronden van haar studie aan de toneelschool wilde Joyce graag naar de Webber Douglas Academy in Londen. Een bekende en goed aangeschreven school. “Dat was altijd droom van mij: ik wilde het zo graag! Op een gegeven moment heb ik me ingeschreven en mocht daar auditie doen. Na de eerste auditie volgde er een tweede en een derde. Daarna werd ik aangenomen. Ik sprong echt een gat in de lucht, want ik ging naar Londen! Amsterdam is een dorp vergeleken bij Londen. Alles is daar zoveel groter en dynamischer. Het is een stad die zo prikkelt en je hebt zoveel meer mogelijkheden. De Stadsschouwburg hier in Amsterdam is al groter, maar daar heb je West End, het Broadway van Londen.” In West End ziet Joyce één de mooiste toneelstukken die ze ooit heeft gezien: *Hamlet* van The Royal Shakespeare Company. “Het was de reden waarom ik theater wil maken. Hier doe ik het allemaal voor. Ik vond het echt magisch en ik had overal kippenvel. Het is mijn droom om een keer op West End te staan.” Sinds tweeënhalf jaar woont Joyce weer in Amsterdam. Haar voorkeur gaat toch uit naar deze stad. “Londen is een geweldige stad, maar af en toe is het te groot en te druk. Je doet een stap buiten de deur en je wordt bijna omver gereden door auto’s en dubbeldekkers. Het is leven daar is heftig leven en zwaar. Alles gaat maar door en je moet keihard knokken om iets te bereiken. Daarnaast is Londen verschrikkelijk duur! Amsterdam is veel beter en gezonder om te leven.”

Televisie

Met haar Midden-Oosterse uiterlijk krijgt Joyce verschillende rollen aangeboden. “Ik probeer elke rol die ik aangeboden krijg positief te bekijken. In het begin vond ik dit best lastig. Ik was bang dat ik in een hokje geplaatst zou worden. Maar nu zie ik in dat het juist goed is dat acteurs met een andere achtergrond en uiterlijk meer gezien worden op televisie, in films en in het theater. Dan krijg je een betere afspiegeling van de maatschappij en dat is vooral nu in deze tijd heel belangrijk. Ik vind het een verrijking dat ik een andere achtergrond heb, want nu kan ik juist die →

‘Mijn eerste optreden was heel spannend, maar tegelijkertijd had ik een veilig en vredig gevoel’

Joyce Chamaoun

rollen spelen die een oer-Hollandse vrouw niet snel zal spelen.”

Binnenkort zendt de VARA de nieuwe tv-serie *Deadline* uit. Voor Joyce is het haar eerste grote ervaring met de televisiewereld. In de serie heeft ze een vrij grote rol en speelt ze naast de bekende Nederlandse acteur Derek de Lint. “Ik was een beetje zenuwachtig toen ik hem voor het eerst ontmoette, want ik kende hem natuurlijk van films als *Poltergeist* en *De Aanslag*. Het is zo’n lieve man en ik heb zoveel van hem geleerd. Hij heeft zoveel ervaring in de televisie- en filmwereld en hij heeft mij er echt doorheen gesleept. Dankzij hem leerde ik om mezelf te ontspannen voor alle camera’s. Het is een fijne man om mee te werken.” De televisiewereld en de theaterwereld zijn niet te vergelijken. Aan het begin van de opnames voor de serie moest Joyce erg wennen. In september wordt de serie uitgezonden. Joyce gaat het zeker bekijken. “Eigenlijk durf ik niet te kijken, maar ik ben zo nieuwsgierig. Ik wil het graag volgen. Het is mijn eerste serie en ik hoop ervan te leren. Bij theater zie je jezelf bijna nooit terug. Daar voel je aan of het goed zit of niet en bij televisie wil ik zien of ik het wel goed doe. Als er nog meer leuke producties komen voor televisie en ik kan daaraan meewerken, dan wil ik dat absoluut.” Wie een goed gesprek heeft met Joyce zal merken, dat mocht ze ooit een keuze moeten maken tussen theater en televisie, ze zal kiezen voor theater. “Het publiek en de acteurs bepalen de sfeer in het theater en dat is het mooie ervan. Je voelt die spanning. Dat prikkelt en geeft energie om te knallen. Je bent altijd op zoek naar een moment waarbij alle aspecten van het theater bij elkaar komen. Je gaat op zoek naar de magie, elke keer weer. Het is de illusie van theater en dat vind ik echt prachtig!”

Op dit moment heeft Joyce het wat rustiger. De opnames van *Deadline* zijn achter de rug en ook het theatervoorstelling *Babylon* is voorbij. De vrolijke Amsterdamse heeft in de loop der jaren veel geleerd en staat open voor alles. “Ik ben meer in mijzelf gaan geloven in wat ik kan. Ik ben tot besef gekomen dat als je echt iets wilt bereiken, kan dat door in jezelf te geloven. Dat is mijn grootste les geweest! ❖

‘Ik hoop ooit nog vrede in het Midden-Oosten mee te maken’